

Nepodpisani se dopisi ne tiskaju. Poštom se plaćaju po 5 eva, svaki redak. Ognjst od 8 redaka stoji 60 eva, svaki redak više 5 eva; ili u slučaju opotovanja za pogrebu sa upravom. Noroi se šljui poštarakoni napuštioom (asogno pustalo) na administraciju „Naša Sloga“. Ime, prezime i najbližu poštu valja točno označiti.

Komu list nedodje na vrijeme, neka to javi odpravniku u otvoru pismu, za koje se ne plaća poštarina, ako se izvana napiše: „Reklamacija“.

Nalazi svakog četvrtka na otkaru.

Doplei se novčadiju ako se i ne tiskaju.

Naših govorani listovi se hoprimaju. Prodajna i poštarina stoji 3 for. Za soljaku 3 for. na godinu. Isamjao: 30 for. 1/2 i 1 za pol godinu. Izvan crčovino više poštarina.

Na malo jedan broj 5 novč.

Urođništvo i administracija nalazi se u Vla Torronto br. 13.

NAŠA SLOGA

Poučni, gospodarski i politički list.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga dva pokrvari“. Nar. Pos.

Poziv na predplatu.

Početkom ovoga mjeseca iztekla je mnogim našim čitateljima predplata na prvo polugodišće 1888. Radi toga molimo sve takove čitatelje, da nam izvole čim prije poslati predplatu za drugo polugodišće, da nam ne bude neprikladno kod uprave lista.

Ujedno opominjemo sve naše dužnike, da još jednom vrše svoju dužnost, jer će inače neugodno biti iznenadjeni.

Svim onim predprejnkoni, kojim smo u novlju vrijeme bez uspjeha poslali poziv na izplatu zasatralo predplatu, obustavili smo tokom ovoga mjeseca šiljanje lista, pridržav si proti njim svo druga prava za utvoranje duga.

„Naša Sloga“ stoji na godinu za imenično for. 5, a za soljaku for. 3 i za pol godinu polovica gornjo ciono.

Uprava „Naše Sloga“

Obćina Motovun.

Dna 14. prošloga mjeseca obio se je u Motovunu znameniti čin, koji će se ponosno spominjati u poviesti našega narodnoga pokreta u Istri. Toga dana naimo stupio je za prvi put na čelo motovunsko občine muž, kojega je naš narod birao u občinsko zastupstvo. Istodobno izabrano bijaše u občinsku dalagnojju sest muževah našoga povjorenja. Ovim činom nastalo je opravdo, koja je kroz stajleđa čitela naš puk u onoj občini, što su mu bili občinskimi gospodari ljudi talijanski krvi i tudjeg mu jezika, koji nisu ne samo ništa učinili za maobrazbu našega puka, nego su no dapače vazda i svagdje protivili svakomu njegovomu opravdanomu zahtjevu, bilo na kulturnoin ili gospodarskonoim polju. Prem je osim gru-

ditka Motovuna pučanstvo ciele občine hrvatskoga jezika, to ono nijma niti danas jedne riječi puško škole, a u občinskom uredu u hrvatskom jeziku nebijale niti spomena.

Narodom ova občine upravljalo se kao u kakvoj čisto talijanskoj občini. Kad je tko u posljednju vrieme kućao, da što ozbiljno hrvatski prosperi, tad se ga kao ljudjaka ružilo i izasmjivalo. Naš mukotrni občinar podnašao je prirodnomu mu strpljivoću sve opravdo, sve pogređe i svake ruglo, uzdaјуd se u vječnu pravdu, po kojoj neodpravili odnosjah, sloba, krivdo i namjha mora napokon nestati. Mnogo se i valikih nepravdah i krivioah opravta, no pogređo i krivioe, uđinjeno ili nametno najvedoj narodnoj svotinji, njegovomu jeziku i narodnosti, zaboraviti se tako lahko nemože. Naš puk znado već, da smo svi jednaki pred zakonom, to da pripadaju svakomu od nas jednake dužnosti i jednaka prava, pak se počeo i sam mioniti i dizati, želeći postati sam gospodarom u svojoj kući. Posljedica bijaše, da je i puk ovo naše občine ustao, da obrani svojo pravo, izabrav u dvih tieljih u občinsko zastupstvo svojo ljude. Prvo tielo ostalo je u rukuh njegovih bivših gospodarah i vječnih mu protivnikah.

Nedomo ovdje spominjati sve ono napore s protivničko strane, da se motovunski občinski izbori unište, li da se pojedino osobe iz zastupstva izključi, jer je to i onako našim čitateljima dobro poznato.

Približavao se končno dan, kojoga se je imalo konstituirati novoizabranu občinsko zastupstvo. Protivna talijanska manjina obračala se služkimi i lakovni piemi na naše zastupnike, pozivljud jih na susretku i dogovoro, nabi li jih — dok bijaše još doba —

negovorili i izprošili, da izabera za občinskoga načelnika Talijana, ili bar takovoga, koji uz nje pristaje. Takvom sgodom preporučili su način, da budu kod izbora načelnika i občinske deputacije stalni i složni.

Talijani smijahu se potajno kako se hrvatsku većinu zastupstva dovosti na tanak led, čim bude ova na njihovo predlozje pristala. Nu ovaj put nije im sploćen uspjelo, jer se naši muševci nedadože zaštititi. Poznavajuć u dno dušo svojo protivnike, naši su uglodniji zastupnici poručivali talijanskim gospođi, da do bez dvojha kod izbora biti složni, to da se gleda toga netrebaju bojati. U ovakvih okolnostih nije se talijanska manjina usudila predložiti se načelniku osobu čisto talijansko krvi i radikalnih načelah, već je postavila kao kandidata g. dra. Ivana Surana, odvjetnika u Motovunu. Ovaj jo gospođin iz Borina, sin voljačko obitolji, u kojoj se jedino hrvatski govori. Vriedni starija, stao odvjetnikovo, još čvrsta hrvatsku koroniku, ali njegov sin dr. Suran krotnuo jo drugim putem, pristajuć uvijek uz talijansku gospođu. Već ova jedina činjenica odvracala jo naše pravko i zastupnike od njoga. Kad se jo pako doznanlo, kako su ga, možda neoprezno, motovunski dopisnici — imado izkusni diplomati — u talijanskim tršćanskim novinah danomice slavili kao svoga patriotu, kao muža, koji se jo uvijek zauzimao za talijansku svotu stvar, kao so jo ovo i drugo slično talijanske hvaleospjavo moglo čitati nekoliko danah prije izbora, tud so jo našim svakom dvojba razpršila, to zaključiko jednoglasno, da se imado birati načelnikom jedino naš čovjek.

Talijansko pučanstvo gradiea Motovuna dežed, da će naši glasovati za dra. Surana, pripravljalo jo voliko

slavje. A kako i nebi? Hrvatska većina da izabere kandidata talijansko manjine! Ta i onako hrvatski zastupnici jesu prosti seljaci, šta će njim njihov načelnik, oni toga nepojme! Tako je, umovalo građanstvo motovunsko. S druge strane držali su naši zastupnici svojo zaključak tajnim, jer su se bojali, da talijanska manjina nedodje k sjednici i tako onemogući konstituiranje zastupstva.

Takvi bijahu odnošaji kad so jo pristupilo k prvoj sjednici. Talijanom sjala se radost na licu, što će postati načelnikom njihov pristaja i odabra-nik. U posljednjom času, u samoj sjednici potlačno zastupnici manjine hrvatske zastupnike na složan izbor i raj, što jim ovi dakako i potvrdiko.

Na predsjedničkoj stolici sjedi po dobi najstariji član zastupstva, čisto hrvatsku koroniku, koji nozna niti rieči talijansko.

Za prvi put dujo so u občinskoj dvorani sa predsjedničko stolico hrvatska rieč, kojom poziviljo naš starina svojo drugovo, da si izabera načelnika i viećnike.

Glasovnic so odaju u uspjeh izbora bijaše taj, da jo od 30 glasovah dobio zastupnik Ante Divljak — hrvatski predložanik — 17 glasovah i tim bio izabran občinskim načelnikom.

Kao grom iz vodra neba ošinuo jo taj izbor talijansku manjiniu i pučanstvo na galoreji.)

Vesilili su se kako su naše zastupnike zaploli u gustu mrežu, a kad tamo, zaploli se sami tako, da nisu znali ni sami kud će ni šta će. Priprosti i nauki es č u vis ne samo da se nisu dali provariti, već su dapače dali član kolegiju mudroj i učenoj talijanskoj gospođi!

1) Jedan od manjino da jo zaključio: „Il brodo è cotto“.

PODLISTAK.

Biednici.

(Konac.)

IV.

Izmuđen silnim radom i godinama, nekani labovadski župnik povući se u rodno si mjesto, u kršoviti Senj, da tuj u miru i samoi sprovede zadnje dane svoga života. Začelio jo još jednom vidjeti ono krajore, gdje jo svjetlo bozjo za prvi put ugledao bio. No stvarno-dobričina nehotko otkli prije, nego li bi još jednom ono dvoje biednika, naimo Stjepana i Mariicu, blagoslovio. Ovi so nastaniše, kako već rekomo, na drugom mjestu, u bližnjem selu kod Maričinih roditeljah.

Župnik posla po njo maloga Pericu, koji je uđio kod Malafđa postolarski zanat. Dječak umoli svoga gospodara, da ga pusti u bližnje selo, budući ga jo tamo poslao župnik po Stjepana i Mariicu. Malafđ mu to dozvolji.

Čim jo dječak otišao, podje Malafđ k Lanjinu, gdje ga i nadjosmo u onom odabranomu družtvu, gdje jo obaviesti Laninja o sutrašnjom dolazku Stjepana i Mariice.

Medjutim pohrii dječak u selo, to anstav mlado suprugo, pridobio jim župnikovu želju.

Novoselim srdcem podjšo sutradan

li župniku, znači od dobro, da će s njim izgubiti vlog prijatelja, svjetnika i zaštitnika.

On jih ljubozno primi. Zello jo starac, da ostanu kod njega do večeri. Oni mu zadovoljšio želji.

Već so iradiilo, kad jo stigla kočija, koja je imala juđte iste večeri odvesti starca na Rijeku.

Župnik ustado a za njim Stjepan i Mariica.

Svi bijahu žalostni, kao kad se roditelji s milom dječicom razstaju. Napokon progovori župnik trenutim glasom:

— Bto, djeco moja, čas razstanka jo nedošao. Bog mi je svjedok, da mi jo kao ostaviti vas. Nebeski vas Bog blagoslovio i vratio vam onu aredu i mir, kaj vam je naseljo otelo. Budite dobri, pošteni i sretni, al pamćite dobro, da se prava sreća nastojati u zlatu i srebru ili u obće u bogatstvu, već u čistoci i miru dušo. Stjepane, radi mirljivo, kao što si to i donada činio, a ti Mariico, napreduj u kripopostih, kojimi si so od maloinih noguh vazda toli odtkovala. Mladi ste, ljubite so uzgajano, radite i študite, pa čete vidjeti, da vam neće biti zlo. Nastojte, da proživite godino, koje vam preostaju, u vjori i kripopostnom življenju. Sada, djeco, počto jo već dobro zamrađilo, idimo do kočije, da so s milom božijim rastanemo. Sidsjoše.

— Bog vam platio čestni oče, reče to suza ganut Stjepan i kočiju ulazećemu

župniku, za svu novu ljudskom izkazanu blagu.

Suza znaja na starčevu oku. Maluav jim rukom na poždrav i kočija odšuri kanu da ju vjekar nosi.

— Ah! Božo mili, uzdahnu župnik, kad jo kočija bila izvau sela, smiluj se već judnom nesročnomu ovomu narodu. Taj on so jo jurvo dosti napatio. Neki i ujemu već jo, nom sivo smoo aroćo i sloboda. Nevoljni ovaj narod jo plemenit, dobar i pobožan, pa ipak nije gospodar na svojom, bio gdje mu drago, svuda se mora boriti proti nepravdi. Al nek znanu oni, koji gnjeko moj mili narod, da i njih čeka kazna božja. Bog u istinu noplada svako auboto, on dopušta, da so s biednim mojim narodom postupa svakojako, no nećo zalata dopustiti, da propadne, da ga nekako s lica zomlje. A ti moj narodo neđo se voditi krivim putem, slijdi vazda atopa onih, koji nastoje osloboditi to tudjega jarnja.

Župnik utono u žalostno misli, al na jednom so stroso, kao da ga jo guja uvela. Pridiži mu so, kao da jo negdje u dajim pulka puška. Nešto ga oko srdea zabebo. Pogleda kroz okno kočije, al nemože ništa razabrati. Gusta tama pokrivala jo novoljnu istareku zomlju.

Stjepan i Mariica ostadošo više vreaena kao prikovani na istom mjestu glo-

dajući za kočijom, kojoj štropot so jo u daljnji sve to više gubio. Kad zakonu za brožuljak tako, da jo višo nisu mogli čuti, uzdahnu Stjepan, to približiv so Mariicu, ređo:

— Mariice, doba jo, valja nam ići kući. Solo jo prilidno ođalono, a oto već jo ura nođi.

Mariica neodgovori ništa, težko bo joj bijaše pri srdcu.

Napokon krenuše i oni put svojega sela, koje ložao na kraj šumo, koja so jo prostrela iznad Laboven.

Koraćao dužo vreionona štuteći.

Kada unidjšo u šumu, počo so Mariica trošiti.

— Što ti jo dušico? — upita ju Stjepan.

— Bojim se, odvrati ona i zašuti.

— Al molim te, čega so bojši, dok sam ja uz tobo?

— Stjepane... ta šuma, gledaj kako jo tuj tamno... idimo malko bržo, da dim prije iz nje izadje — ređo mlada žena, privržuo so uz muža.

U to nešto zašuti. Stjepan se obazro, al neopazi nigdje ništa. Na istomom nebu nebijake niti jedne zvijezdo. Studa jo vladala grobna tišina. Noć jo uedjutim nastavlala svoj tok u voličanstvomom miru i tihini.

Da umri svojo ženu, požra malko Stjepan, no jedra bijaahu nekoliko koraćaja pokrvoši, zašuti opći nešto u bližoj ši-

